

Arrest

nr. 316 300 van 12 november 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WUYTS
Sint-Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. WUYTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België in 1999 binnen en dient op 18 september 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 september 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39*bis*).

Op 23 oktober 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 57/6/1, § 1 tweede en derde lid). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag per drager aan verzoeker ter kennis wordt gebracht en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit de stad Skikda, gelegen in de gelijknamige provincie.

Uw vader was actief bij de rijkswacht in Algerije.

In 1989 werd u opgeroepen voor de legerdienst. U wilde niet bij het leger gaan en vluchtte met behulp van uw ouders naar Frankrijk. Daar bleef u illegaal wonen tot u in 1996 werd opgepakt en naar Algerije werd teruggestuurd.

Bij aankomst in Algerije werd u een week lang vastgehouden. U werd ondervraagd over uw vlucht naar Frankrijk en uw leven in dat land. Er werd nagegaan met wie u in contact stond en of u een link had met terrorisme. Na een week kon u beschikken, maar ook nadien werd u regelmatig nog gedurende één of twee dagen vastgehouden en ondervraagd.

Toen een Franse vriendin een maand naar Algerije kwam om u te bezoeken en samen met u door het land te reizen, meenden de Algerijnse autoriteiten dat zij een spion was en werd u bijkomend ondervraagd. Eind 1996 keerde ze terug naar Frankrijk.

In 1998 werd u in Skikda achtervolgd door drie personen die u vroegen waarom u naar Frankrijk was gegaan. Toen u niet antwoordde op hun vragen, werd u door één van hen met een mes in het hart gestoken. U werd overgebracht naar het ziekenhuis waar u een paar dagen in coma lag. Na 20 dagen mocht u het ziekenhuis verlaten. Uw familie beseftte dat uw leven in gevaar was en hielp u om Algerije zes maanden later opnieuw te verlaten. U reisde via Frankrijk naar België waar u in 1999 aankwam.

U leefde hier 25 jaar lang illegaal en liep diverse veroordelingen op wegens diefstal met geweld of bedreigingen. U werd aangehouden op 18 juli 2018 en werd op 19 juli 2018 overgebracht naar de gevangenis waar u verbleef tot 9 september 2024. Op die dag werd u onder bijlage 13septies overgebracht naar een gesloten centrum teneinde u te verwijderen van het Belgische grondgebied.

Op 18 september 2024 diende u in het gesloten centrum van Merksplas een verzoek om internationale bescherming in. Uw repatriëring, die voorzien was voor 20 september 2024 werd daardoor geannuleerd. Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten voor: de badge van uw vader als rijkswachter, een document over het pensioen van uw vader en een foto van het portret waarop uw vader als rijkswachter staat afgebeeld.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid in de zin van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid c) van de Vreemdelingenwet door gebruik te maken van meerdere identiteiten en het feit dat u uw verzoek om internationale bescherming laattijdig hebt ingediend zonder gegronde reden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In de eerste plaats is het erg opmerkelijk dat u aangeeft Algerije in 1999 definitief te hebben verlaten uit vrees voor vervolging door de Algerijnse autoriteiten, maar dat u in de loop van de 25 jaar die daarop zijn gevolgd geen internationale bescherming hebt aangevraagd hoewel u al die tijd in België hebt verbleven. Gevraagd waarom u hier geen internationale bescherming hebt aangevraagd, geeft u aan dat u hier op een rustige manier leefde en u de noodzaak niet voelde om hier asiel aan te vragen. U probeerde ook nooit om uw verblijf hier te legaliseren omdat u schrik had dat de Algerijnse autoriteiten zo te weten zouden komen waar u verbleef (CGVS, p. 8).

Hierbij dient evenwel benadrukt te worden dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, wat hier allerm minst gebeurd is. U wachtte maar liefst 25 jaar vooraleer u op 18 september 2024 een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. Het heeft er dan ook alle schijn van dat uw verzoek om internationale bescherming louter werd ingediend in een poging om uw geplande repatriëring naar Algerije op 20 september 2024 te voorkomen. Een dergelijke houding getuigt allerm minst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Met de argumentatie dat u hier op een rustige manier leefde en de noodzaak niet voelde om hier asiel aan te vragen, brengt u geen overtuigende verklaring bij die kan vergoelijken waarom u al die tijd hebt nagelaten om minstens een poging te ondernemen om u te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die u noopte uw land van herkomst te verlaten. Dat u zich pas 25 jaar na uw aankomst in België een eerste keer vluchteling hebt verklaard, toont ontegensprekelijk aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw houding vormt aldus een sterke contra-indicatie voor de ernst van door u voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Hierbij dient tevens te worden vermeld dat u reeds in 1989 Algerije een eerste maal ontvluchtte uit vrees voor vervolging door de Algerijnse autoriteiten nadat u zich niet had aangeboden voor uw dienstplicht bij het leger, maar dat u ook in de zeven jaar die u daarop in Frankrijk doorbracht op geen enkel moment een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. Gevraagd waarom u dat toen hebt nagelaten, ook toen u naar Algerije werd gerepatriëerd, antwoordde u slechts dat u toen niet op de hoogte was van de mogelijkheid om daar asiel aan te vragen (CGVS, p. 8). Deze uitleg is evenwel niet aannemelijk. De hierboven gemaakte vaststellingen ondermijnen reeds in grote mate de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees en hebben een negatieve impact op uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts is het weinig aannemelijk dat de Algerijnse autoriteiten, indien ze daadwerkelijk naar u op zoek zijn om u te straffen voor uw dienstweigering in 1989, u na uw repatriëring uit Frankrijk in 1996 al na één week weer lieten gaan (CGVS, p. 5 en 7). Gevraagd waarom u toen niet in de gevangenis werd opgesloten of werd gedwongen om uw legerdienst alsnog uit te voeren, stelt u dat er op dat moment een burgeroorlog gaande was en Algerije één grote puinhoop was. Toen de vraag werd herhaald om u de kans te geven dit opmerkelijke gegeven verder toe te lichten, geeft u aan dat u toen wel werd vrijgelaten, maar dat autoriteiten u controleerden en continu naar u op zoek bleven. U bleef continu uitnodigingen ontvangen om u aan te melden op het commissariaat waar u één à twee dagen werd vastgehouden voor u opnieuw kon beschikken. Ze stelden ook dikwijls vragen aan uw burens om te zien of u nog in het land was (CGVS, p. 9). Toen u erop werd gewezen dat die gang van zaken toch erg omslachtig is voor de Algerijnse autoriteiten en u nogmaals werd gevraagd waarom ze u niet meteen opsloten in de gevangenis, verklaart u plots dat uw vader, die bij de rijkswacht werkte, was tussengekomen en dat hij het was die ervoor gezorgd heeft dat u niet naar de gevangenis moest gaan (CGVS, p. 10). Dat u de interventie van uw vader niet meteen aanhaalde, maar pas nadat dezelfde vraag u drie keer werd gesteld en u erop werd gewezen dat uw antwoorden weinig aannemelijk waren, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verklaringen hieromtrent. Uw wijzigende verklaringen over dit cruciale element bevestigen het bedrieglijke karakter van uw verzoek om internationale bescherming.

Bovendien is het opmerkelijk dat u geen enkel document kan voorleggen om de door u voorgehouden vervolging door de Algerijnse autoriteiten te staven. Daarenboven blijkt u nauwelijks enige concrete pogingen te hebben ondernomen om zicht te krijgen op uw (huidige) situatie in Algerije en zijn uw verklaringen daarover erg vaag en weinig aannemelijk. U stelt dat alle problemen begonnen zijn toen u zich in 1989 niet hebt aangeboden voor de verplichte legerdienst. De Algerijnse autoriteiten, zo geeft u aan, zullen u dat nooit vergeven en blijven tot op heden uw familieleden lastig vallen met vragen over uw verblijfplaats (CGVS, p. 6 en 9). Gevraagd of er een arrestatiebevel tegen u is uitgevaardigd, stelt u dat u niet denkt dat u gezocht wordt in Algerije, maar dat de autoriteiten er wel voor zullen zorgen dat u problemen zal kennen als u terugkeert. Gevraagd of u een advocaat hebt gecontacteerd om zicht te krijgen op uw exacte situatie in uw land van herkomst, antwoordt u ontwijkend dat u een schoonzus heeft die werkt op de griffie van de rechtbank en dat zij niets kon terugvinden. Maar zij waarschuwde u wel dat dat u daar niet op kon vertrouwen en dat de autoriteiten wachten op uw terugkeer om tot actie over te gaan (CGVS, p. 9). Gevraagd of u ooit een veroordeling hebt opgelopen omdat u zich in 1989 niet had aangediend, moet u toegeven dat u dit niet weet. U hebt ook nooit een advocaat gecontacteerd om dit uit te zoeken. U geeft daarover aan dat een advocaat inschakelen in Algerije geen gemakkelijke klus is en dat de Algerijnse overheid niet vergeleken mag worden met de Belgische (CGVS, p. 11). Uw verklaringen zijn echter niet aannemelijk. Dat u zelfs nooit hebt geprobeerd om via een advocaat te weten te komen of u al dan niet strafrechtelijk wordt vervolgd in Algerije,

geeft blijk van een desinteresse in de door u naar voor gebrachte asielproblematiek die onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in uw hoofd.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden vervolging door de Algerijnse autoriteiten, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u in opdracht van die autoriteiten werd neergestoken in Skikda in 1998. Bovendien is het opvallend dat u die gebeurtenis tijdens het persoonlijk onderhoud linkte aan uw dienstweigering en daaropvolgende vlucht naar Frankrijk (CGVS, p. 10), terwijl u die gebeurtenis op het moment van uw verzoek om internationale bescherming expliciet niet aan de autoriteiten linkte en aangaf dat u er geen enkel idee van had waarom die mensen u hadden neergestoken (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5).

Ten slotte maakt u ook niet aannemelijk dat u ernstige problemen had met de Algerijnse autoriteiten omdat ze uw toenmalige Franse vriendin in 1996 verdachten van spionage. U stelt dat die vrouw de Franse nationaliteit had en u één maand lang met haar door het land reisde en op bezoek ging bij familie. Als gevolg daarvan werd u ondervraagd door de autoriteiten die wilden weten wat zij in Algerije kwam doen en wat de aard van jullie relatie was (CGVS, p. 5). Uw Franse vriendin werd echter zelf nooit opgepakt of ondervraagd. Eén maand na haar komst naar Frankrijk keerde ze al terug naar Algerije. U stelt zelf ook niet te weten waarom ze haar nooit hebben opgepakt (CGVS, p. 12). Zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan uw bewering dat u door de Algerijnse autoriteiten werd ondervraagd over uw relatie met uw Franse vriendin en haar beweegredenen voor haar bezoek aan Algerije, kan er geenszins worden besloten dat dit situatie overeenstemt met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in uw hoofd.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd de door u voorgehouden problemen aannemelijk te maken. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Het portret van uw vader, zijn kaart van de rijkswacht en het document over zijn pensioen, lijken enkel te bevestigen dat hij bij de Algerijnse rijkswacht heeft gediend. Dat gegeven wordt in het kader van deze beslissing niet meteen in twijfel getrokken.

U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het “*motiveringsbeginsel*”, van “*het principe van behoorlijk bestuur*” en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Tevens is verzoeker van oordeel dat de adjunct-commissaris een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

Het middel wordt onderbouwd als volgt:

“Het Commissariaat-Generaal stelt de asielaanvraag van verzoeker te hebben geweigerd omwille van de volgende redenen:

1. Laattijdige aanvraag internationale bescherming

Het CGVS stelt eerst en vooral geen geloof te hechten aan het relaas van verzoeker omdat hij zijn aanvraag tot internationale bescherming laattijdig heeft ingediend:

(...)

Verzoeker kan met deze argumentatie van verweerder niet akkoord gaan.

Verzoeker ontkent inderdaad niet dat hij reeds verscheidene jaren in België en Frankrijk heeft verbleven alvorens internationale bescherming aan te vragen, doch dit mag niet verbazen.

Verzoeker wist immers eerst en vooral niet precies wat een procedure tot internationale bescherming inhoudt, laat staan wanneer dit dient te worden ingediend.

De stelling van verwerende partij dat verzoeker enkel en alleen een aanvraag tot internationale bescherming heeft ingediend om een repatriëring naar zijn land van herkomst te vermijden, wordt ook niet ondersteund door de feiten.

Zo blijkt uit het dossier van verzoeker dat hij in het verleden ook in Frankrijk heeft verbleven nadat hij verplicht was zijn land van herkomst te ontvluchten gelet op het feit dat verzoeker zijn dienstplicht niet had vervuld.

Hij is in Frankrijk aangehouden gelet op zijn illegale status waarbij hij hierna ook naar zijn land van herkomst is gestuurd.

Op dat moment had verzoeker uiteraard ook een aanvraag tot internationale bescherming kunnen indienen teneinde zijn repatriëring te vermijden (zoals hetgeen dat verwerende partij hem in casu van beschuldigd), doch hij heeft dit niet gedaan.

De reden hiervoor is zeer eenvoudig namelijk dat verzoeker van deze procedure niét op de hoogte was en deze daarom ook niet eerder heeft kunnen opstarten.

Ten tweede is het verhaal van verzoeker ook volledig conform de bewering van iemand die géén weet had van hoe een procedure tot internationale bescherming zou werken.

Het is pas nadat verzoeker is overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas dat hem een raadsman met kennis van het vreemdelingenrecht is toegekend dewelke hem over de verschillende mogelijkheden heeft ingelicht.

Zoals verwerende partij stelt was verzoeker reeds 25 jaar aanwezig in België waarbij hij op géén enkel moment een procedure heeft opgestart teneinde zijn verblijf te regulariseren.

Dit terwijl er gelet op zijn lange verblijf, relaties,... wel degelijk mogelijkheden waren om een verblijfsrecht aan te vragen.

Deze heeft verzoeker niét aangevraagd nét zoals een aanvraag internationale bescherming omdat hij hiervan aldus niet op de hoogte was.

Ten derde kan het feit dat verzoeker zich daarenboven heeft verzet tegen een eerste poging tot repatriëring kan hem ook bezwaarlijk ten laste worden gelegd.

Het is immers logisch dat iemand die dreigt om teruggestuurd te worden naar een land waar men voor zijn leven dient te vrezen en daarenboven geen enkele binding meer mee heeft, zich hiertegen verzet. Indien daarenboven verzoeker asiel wou indienen met als enige doel om langer in België te kunnen blijven, zoals

verweerder aanhaalt, had verzoeker dit zonder twijfel gedaan op het moment dat hij hoorde dat een gedwongen repatriëring zou plaatsvinden, hetgeen tot op heden niet gebeurd is.
De miskennis van deze gegevens maakt een schending uit van de hierboven aangehaalde rechtsregels, beginselen en principes.
Dit argument van het CGVS kan niet weerhouden worden.

2. Vrijlating door politie

Het CGVS stelt vervolgens geen geloof te hechten aan het asielrelaas van verzoeker omdat hij door de politie niet meteen is aangehouden maar na een week is vrijgelaten:

(...)

Verzoeker kan met deze argumentatie van verweerder niet akkoord gaan.

Verwerende partij stelt enerzijds dat zij het ongeloofwaardig acht dat verzoeker door de Algerijnse politie na een week zou zijn vrijgelaten en anderzijds wijst zij erop dat verzoeker niet meteen heeft meegedeeld dat zijn vader heeft geholpen bij zijn vrijlating.

Het eerste element hieromtrent, namelijk het feit dat verzoeker is vrijgelaten door de Algerijnse politie dankzij de tussenkomst van zijn vader mag uiteraard niet verbazen.

Het gegeven dat de vader van verzoeker vroeger (o.a. op moment aanhouding) actief was binnen de Rijkswacht blijkt duidelijk uit de bijgebrachte stukken en wordt ook op geen enkel moment door verwerende partij ontkend.

Gelet op dit element is het uiteraard niet vreemd te noemen dat de Algerijnse politie verzoeker niet zomaar overbracht naar de gevangenis.

Daarenboven dient te worden benadrukt dat verwerende partij op géén enkel moment in haar besluitvorming stelt waarom het ongeloofwaardig zou zijn dat verzoeker na één week zou zijn vrijgelaten, zodat verzoeker zich hierop ook niet kan reageren.

De eenvoudige stelling dat iets, met name vrijlating na één week, ongeloofwaardig zou zijn zonder dat men stelt waarom dit ongeloofwaardig zou zijn, kan niet worden gehonoreerd.

Daarnaast worden hiermee de rechten van de verdediging ook geschonden daar men van een normale en adequate overheid kan verwachten dat men de exacte redenen uitlegt waarom men bepaalde zaken niet aanvaardt zodat hierop kan worden gereageerd door de verdediging.

Op een algemene stelling dat men iets ongeloofwaardig acht zonder verdere toenadering kan men zich niet reageren.

De miskennis van deze gegevens maakt een schending uit van de hierboven aangehaalde rechtsregels, beginselen en principes.

Dit argument van het CGVS kan niet weerhouden worden.

Het tweede element van verwerende partij is dat verzoeker niet meteen zou hebben gesteld dat hij is vrijgelaten dankzij tussenkomst van zijn vader en dat daarom zijn relaas als ongeloofwaardig dient te worden bestempeld.

Dit argument van verwerende partij kan niet overtuigen en is ook niet conform het verhoor.

Wanneer verwerende partij expliciet aan verzoeker vraagt waarom men hem heeft vrijgelaten, vult verzoeker de vraag eerst aan.

Hij antwoordt duidelijk dat hij niet zomaar is vrijgelaten in de zin van het woord dat hij opeens vrij is en zou kunnen doen en laten wat hij kan.

Hij specificeert dat hij het politiekantoor enkel mocht verlaten en dat hij hierna verder werd opgevolgd en ook met vaste regelmaat opnieuw op verhoor dient te komen, daar men zo zijn leven controleert en hij dan ook niet vrij was.

Daarna stelt verwerende partij duidelijk de vraag waarom dat verzoeker niet is overgebracht naar de gevangenis (zijnde aldus een andere vraag dan de vraag omtrent vrijlating) antwoordt verzoeker hierop meteen adequaat en stelt eenvoudigweg dat dit dankzij zijn vader is.

Het is aldus niet zo dat verzoeker op dezelfde vraag meerdere en verschillende antwoorden zou hebben gegeven.

De vraagstelling voor verzoeker was duidelijk verschillend, zoals ook zal blijken uit de notities van het gehoor, waarbij hij op beide vragen ook antwoord.

Deze antwoorden zijn ook volledig conform en compatibel en er is geen sprake van enige tegenstrijdigheid zoals verwerende partij doet uitschijnen.

De miskennis van deze gegevens maakt een schending uit van de hierboven aangehaalde rechtsregels, beginselen en principes.

Dit argument van het CGVS kan niet weerhouden worden.

3. Gebrek documenten en actueel overzicht

Het CGVS stelt verder geen geloof te hechten aan het relaas van verzoeker omdat hij geen documenten had en geen pogingen deed om een zicht te krijgen op de huidige situatie in Algerije omtrent zijn dossier:

(...)

Verzoeker kan met deze argumentatie van verweerder niet akkoord gaan.

Aangaande het gebrek aan documenten omtrent de vervolging, dient erop te worden gewezen dat er ook nog géén strafrechtelijke vervolging was opgestart.

Verzoeker heeft duidelijk gesteld dat hij herhaaldelijk door de politie is ondervraagd en geslagen (/gefolterd) maar dat er nog geen rechterlijke procedures op dat moment was opgestart.

Daar deze nog niet was opgestart had verzoeker hier natuurlijk geen documenten over en wanneer hij bij de politie op kantoor was, gaven zij hier uiteraard geen papieren van mee.

Het behoeft geen betoog of verdere uitleg dat de Algerijnse autoriteiten geen documenten zullen overhandigen waarin zij erkennen dat zij iemand zouden hebben geslagen.

Het feit dat dergelijke documenten ontbreken, dewelke daarenboven ook maximaal als steunbewijs kunnen worden gezien, kan dan ook niet gebruikt worden om de aanvraag van verzoeker zonder meer afte wijzen.

De miskennis van deze gegevens maakt een schending uit van de hierboven aangehaalde rechtsregels, beginselen en principes.

Dit argument van het CGVS kan niet weerhouden worden.

Daarnaast wijst het CGVS erop dat zij het bezwaarlijk vinden dat verzoeker op geen enkel moment een advocaat zou hebben ingeschakeld om na te gaan of hij strafrechtelijk werd vervolgd.

Deze stelling van verwerende partij is echter onbegrijpelijk.

Er dient opnieuw te worden benadrukt dat verzoeker op géén enkel moment enige dagvaarding of dergelijke heeft mogen ontvangen.

Zijn familie heeft tot op heden ook géén dergelijk document mogen ontvangen.

Méér nog, verzoeker heeft tijdens zijn gehoor op geen enkel moment aangegeven dat hij strafrechtelijk vervolgd werd op heden.

Hij heeft dit uiteraard volledigheidshalve wel laten nagaan door zijn schoonzus dewelke werkzaam is op de rechtbank, dewelke duidelijk aangeeft dat er géén procedures op rechterlijk niveau hangende zijn lastens verzoeker.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat verzoeker geen advocaat heeft geraadpleegd daar er niets is wat erop wijst dat hij op rechterlijk niveau heden door Algerije wordt gezocht of vervolgd wordt.

Indien dit immers zo zou zijn, had verzoeker zijn familie hierover wel de nodige documenten ontvangen (minstens had zijn schoonzus dit kunnen terugvinden).

Het is echter zo dat de vrees van verzoeker alsmede de problemen die hij tot op heden heeft meegemaakt in Algerije, zich bevonden op het politionele niveau!

Het grootste punt hierbij is dat men heeft ook beschuldigt van spionage waarover hij steeds door de politie is ondervraagd (en gefolterd), maar dat dit nooit is gebeurd door de rechterlijke autoriteiten.

Het is verzoekende partij ook niet duidelijk waarom verwerende partij zich in haar beslissing (herhaaldelijk) focust op de rechterlijke autoriteiten en dergelijke terwijl verzoeker steeds duidelijk aangaf dat de problemen met de politie waren.

In de kwestieuze beslissing valt het op dat verwerende partij enkel en alleen ingaat op dit rechterlijke aspect maar niet op het niveau van de Algerijnse politie waar de problemen zich nochtans situeren.

De miskennis van deze gegevens maakt een schending uit van de hierboven aangehaalde rechtsregels, beginselen en principes.

Dit argument van het CGVS kan niet weerhouden worden.

4. Geen bewijs spionage door Franse vriendin

Het CGVS stelt dat verder geen geloof kan gehecht worden aan het relaas van verzoeker omtrent spionage omdat zijn Franse vriendin nooit is aangehouden:

(...)

Verzoeker kan met deze argumentatie van verweerder niet akkoord gaan.

Doorheen zijn gehoor heeft verzoeker er herhaaldelijk op gewezen dat hij na zijn terugkeer meteen is opgepakt en ondervraagd en daarnaast regelmatig opnieuw op verhoor diende te komen waarbij hij geslagen en gefolterd werd omdat men hem beschuldigde van spionage gelet op zijn jarenlange verblijf in Frankrijk.

Vreemd genoeg gaat verwerende partij niét in op de beschuldigingen ten aanzien van verzoeker van spionage, maar enkel op het gegeven dat de Franse vriendin van verzoeker ook van spionage zou worden beschuldigd.

Vervolgens stelt verwerende partij eenvoudigweg dat alles ongeloofwaardig is omdat de vriendin van verzoeker nooit is aangehouden en ondervraagd maar enkel verzoeker.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat doorheen de beslissing verwerende partij aldus niét ingaat op de ondervragingen en beschuldigingen ten aanzien van verzoeker omtrent spionage, dewelke niettemin een van de hoofdredenen zijn dat hij internationale bescherming aanvraagt.

Het loutere gegeven dat deze Franse vrouw niet door de Algerijnse politiediensten is opgepakt maar wel verzoeker alleen, mag helemaal niet verbazen.

Verzoeker is immers een Algerijns burger zodat de politie hem eenvoudigweg kan vasthouden, horen, slagen (folteren),... waarbij zij weten dat hier weinig op gereageerd kan en zal worden (mensenrechten activisten worden al lang ook onderdrukt).

De situatie is uiteraard sterk verschillend wanneer men een buitenlands staatsburger zomaar zou aanhouden en agressief verhoren.

Als men haar zou aanhouden en langere tijd vasthouden en folteren teneinde meer informatie te verkrijgen, dan zullen de Franse autoriteiten hierop reageren via de aanwezige ambassade / consul hetgeen op internationaal vlak problemen kan veroorzaken voor de band tussen Algerije en Frankrijk.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat de Algerijnse ordediensten veel voorzichtiger tewerk zouden gaan bij buitenlandse personen dan wij eigen inwoners.

Vreemd genoeg gaat verwerende partij hier niet verder op in.

De miskennen van deze gegevens maakt een schending uit van de hierboven aangehaalde rechtsregels, beginselen en principes.

Dit argument van het CGVS kan niet weerhouden worden.

5. Besluit

Uit het voorgaande blijkt dat de argumenten van het CGVS vooral pragmatisch van aard zijn waarbij men verwijst naar kleine elementen uit het dossier om de algemene aanvraag van verzoeker te kunnen afwijzen.

De elementen aangehaald door het CGVS kunnen dan ook niet overtuigen om de aanvraag tot internationale bescherming van verzoeker af te wijzen, maar daarnaast blijkt dat het CGVS in haar beslissing ook tekort schiet.

Eerst en vooral gaat het CGVS niet in op bepaalde kernelementen uit het relaas van verzoeker want waar hij aanhaalt dat hijzelf herhaaldelijk ondervraagd is en beschuldigd is van spionage, gaat verwerende partij enkel in op de mogelijkheid tot spionage van zijn Franse vriendin.

Men gebruikt hierbij één pragmatisch iets namelijk dat de vriendin niet is aangehouden, wat daarenboven eenvoudigweg kan verklaard worden, om dit gehele element af te wijzen zonder enig onderzoek te doen naar de beschuldigingen ten aanzien van verzoeker zelve.

Ten tweede valt het op dat verwerende partij zich focust op elementen die niet ter zake doen om de aanvraag internationale bescherming van verzoeker af te wijzen.

Men verwijst naar het gegeven dat verzoeker géén advocaat zou hebben geraadpleegd om de actuele status van verzoeker op strafrechtelijk gebied in Algerije na te gaan.

Dit terwijl verzoeker op géén enkel moment heeft beweerd dat hij strafrechtelijk vervolgd zou worden door de Algerijnse rechtbank.

De angsten en problemen van verzoeker bevinden zich op het politionele vlak én niet op het gerechtelijke niveau zodat deze bewering van verwerende partij totaal irrelevant is.

Ten derde beweert verwerende partij dat bepaalde elementen van het relaas van verzoeker volledig ongeloofwaardig zouden zijn bv. vrijlating na één week.

Doch verwerende partij laat na om aan te duiden waarom dat dit ongeloofwaardig zou zijn zodat het voor verzoeker onmogelijk is om hierop zich te verdedigen.

Er dient dan ook te worden besloten dat verwerende partij géén adequaat onderzoek heeft uitgevoerd naar het relaas van verzoeker.”

3.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van artikel 3 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “het motivatiebeginsel”. Tevens is verzoeker van oordeel dat de adjunct-commissaris een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

Het middel wordt onderbouwd als volgt:

“Op de vraag naar subsidiaire bescherming wordt door verweerder op geen enkel moment ingegaan, dit terwijl verzoeker duidelijk heeft aangehaald dat de situatie in Algerije onmogelijk is.

Zo verwijst verzoeker naar het feit dat het leven van gewone personen in Algerije volledig gecontroleerd wordt, dat de politiediensten iemand ongestraft kunnen folteren, naar de problemen ten gevolge van de burgeroorlog,...

Doch op géén enkel punt in haar beslissing gaat verwerende partij in op de vraag of naar subsidiaire bescherming of de relevante elementen hieromtrent (bv. de werking en corruptie van de politiediensten ins Algerije).

Dit terwijl uit de relevante literatuur duidelijk de problemen in Algerije omtrent mensenrechten en de werking van de politiediensten naar voor komt:

“(...)”

(US Department of State, 2023 Country Reports on Human Rights Practices: Algeria, 2024, <https://www.state.gov/reports/2023-country-reports-on-human-rights-practices/algeria/>)

“(...)”

((US Department of State, 2022 Country Reports on Human Rights Practices: Algeria, 2023, <https://www.state.gov/reports/2022-country-reports-on-human-rights-practices/algeria/>)

“(...)”

(Amnesty International, Algeria 2023, 2024, <https://www.amnesty.org/en/location/middle-east-and-north-africa/north-africa/algeria/report-algeria/>)

“(...)”

(Amnesty International, *A society behind bars: the effects of Algeria's widespread crackdown on human rights*, 2023, <https://www.amnesty.org/en/latest/campaigns/2023/09/a-society-behind-bars-the-effects-of-algerias-widespread-crackdown-on-human-rights/>)
“(…)”
(GAN INTEGRITY, *Algeria Risk Report*, 2020, <https://www.ganintegrity.com/country-profiles/algeria/>)
“(…)”
(ENACT, *The Organized Crime Index Algeria*, 2022, <https://ocindex.net/2021/country/algeria>)

Uit de voorgaande actuele en toonaangevende bronnen blijkt duidelijk dat de mensenrechten in Algerije op allerhande vlakken worden overtreden.

Prominent hierbij is enerzijds de corruptie binnen politie en justitie en anderzijds de folteringen die gebeuren door de politionele diensten.

Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor herhaaldelijk gewezen op de herhaalde folteringen die hij diende te ondergaan door de politie na arrestatie alsmede het gegeven dat hij ook meerdere malen bij de politie diende langs te komen.

Dit is conform de literatuur maar toont ook de problemen hieromtrent aan in Algerije waarbij het opvallend is dat hoewel verzoeker gelet op enerzijds de dienstweigering anderzijds zijn lange verblijf in Europa en voorgaande aanhouding omtrent spionage, een verhoogd risico loopt als individu om (arbitrair) aangehouden te worden en gefolterd.

Hoewel dit duidelijk naar voor komt tijdens het gehoor, gaat verwerende partij hier nergens dieper op in. Aan verzoeker dient bijgevolg weldegelijk aanspraak te worden verleend op subsidiaire bescherming.”

3.1.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.2.2. Ontvankelijkheid van de middelen

3.2.2.1. In de mate dat verzoeker in zijn eerste middel de schending aanvoert van “*het principe van behoorlijk bestuur*”, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het eerste middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

3.2.2.2. In de mate dat verzoeker in beide middelen aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.2.2.3. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet naar zijn land van herkomst, Algerije, te kunnen terugkeren uit vrees voor vervolging door de autoriteiten, die hem zouden beschuldigen van spionage omdat hij in 1989 het land verliet om te ontsnappen aan de dienstplicht.

De Raad kan na grondige lezing van het administratief dossier slechts in navolging van de adjunct-commissaris vaststellen dat verzoeker er niet in geslaagd is een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

De adjunct-commissaris kan vooreerst worden bijgetreden waar hij op goede gronden overweegt dat de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees in ernstige mate ondermijnd wordt door volgende vaststellingen:

“In de eerste plaats is het erg opmerkelijk dat u aangeeft Algerije in 1999 definitief te hebben verlaten uit vrees voor vervolging door de Algerijnse autoriteiten, maar dat u in de loop van de 25 jaar die daarop zijn gevolgd geen internationale bescherming hebt aangevraagd hoewel u al die tijd in België hebt verbleven. Gevraagd waarom u hier geen internationale bescherming hebt aangevraagd, geeft u aan dat u hier op een rustige manier leefde en u de noodzaak niet voelde om hier asiel aan te vragen. U probeerde ook nooit om uw verblijf hier te legaliseren omdat u schrik had dat de Algerijnse autoriteiten zo te weten zouden komen waar u verbleef (CGVS, p. 8).

Hierbij dient evenwel benadrukt te worden dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, wat hier allermist gebeurd is. U wachtte maar liefst 25 jaar vooraleer u op 18 september 2024 een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. Het heeft er dan ook alle schijn van dat uw verzoek om internationale bescherming louter werd ingediend in een poging om uw geplande repatriëring naar Algerije op 20 september 2024 te voorkomen. Een dergelijke houding getuigt allermist van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Met de argumentatie dat u hier op een rustige manier leefde en de noodzaak niet voelde om hier asiel aan te vragen, brengt u geen overtuigende verklaring bij die kan vergoelijken waarom u al die tijd hebt nagelaten om minstens een poging te ondernemen om u te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die u noopte uw land van herkomst te verlaten. Dat u zich pas 25 jaar na uw aankomst in België een eerste keer vluchteling hebt verklaard, toont ontegensprekelijk aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw houding vormt aldus een sterke contra-indicatie voor de ernst van door u voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Hierbij dient tevens te worden vermeld dat u reeds in 1989 Algerije een eerste maal ontvluchtte uit vrees voor vervolging door de Algerijnse autoriteiten nadat u zich niet had aangeboden voor uw dienstplicht bij het leger, maar dat u ook in de zeven jaar die u daarop in Frankrijk doorbracht op geen enkel moment een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. Gevraagd waarom u dat toen hebt nagelaten, ook toen u naar Algerije werd gerepatriëerd, antwoordde u slechts dat u toen niet op de hoogte was van de mogelijkheid om daar asiel aan te vragen (CGVS, p. 8). Deze uitleg is evenwel niet aannemelijk. De hierboven gemaakte vaststellingen ondermijnen reeds in grote mate de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees en hebben een negatieve impact op uw algemene geloofwaardigheid.”

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift beweert dat hij gedurende zijn verblijf van in totaal een kwarteeuw in België niet zou hebben geweten wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming inhoudt of wanneer een verzoek om internationale bescherming moet worden ingediend, kan hij niet overtuigen. Deze bewering is duidelijk in strijd met volgend antwoord dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud gaf op de vraag waarom hij de voorbije 25 jaar nooit asiel heeft aangevraagd: *“Omdat ik hier geen problemen had. Ik leefde hier op een rustige manier. Ik had hier geen problemen en voelde me niet genoodzaakt om hier asiel aan te vragen.”* (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8).

Verzoeker kan verder bezwaarlijk volhouden dat het vermoeden dat hij enkel en alleen een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend om een nakende repatriëring naar zijn land van herkomst te vermijden geen steun vindt in de feiten. Uit de stukken aanwezig in het administratief dossier blijkt dat verzoekers repatriëring zou doorgaan op 20 september 2024, doch geannuleerd werd de dag voordien naar aanleiding van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming op 18 september 2024 (AD, stuk 7, map ‘Documenten buiten de procedure’, document ‘Annulatie van de repatriëring’ van 19 september 2024). In acht genomen dat verzoeker de voorbij 25 jaar op Belgisch grondgebied verbleef en naar eigen zeggen op geen enkel moment de nood voelde een verzoek om internationale bescherming in te dienen, niettegenstaande zijn uiterste precare verblijfssituatie, kan niet anders dan redelijkerwijze worden besloten dat het huidige verzoek ertoe strekt verzoekers geplande repatriëring te vrijdelen, in welk opzet verzoeker ook is geslaagd. Het loutere gegeven dat verzoeker bij zijn eerdere repatriëring vanuit Frankrijk in 1996 nagelaten heeft om internationale bescherming aan te vragen teneinde deze repatriëring te vermijden, wat overigens een blote bewering is, doet niets af aan het gemotiveerde vermoeden *in casu* dat opportunistische beweegredenen ten grondslag liggen aan verzoekers beslissing om kort voor zijn geplande repatriëring een verzoek om internationale bescherming in te dienen, temeer verzoeker zelf aangeeft indertijd geen internationale bescherming te hebben aangevraagd in Frankrijk omdat hij niet op de hoogte was van de procedure. De Raad kan verzoekers redenering niet volgen waar hij in zijn verzoekschrift tevens stelt dat

indien hij asiel wou vragen met als enige doel langer in België te kunnen blijven, hij *“dit zonder twijfel [had] gedaan op het moment dat hij hoorde dat een gedwongen repatriëring zou plaatsvinden, hetgeen tot op heden niet gebeurd is”*. Verzoeker gaat er klaarblijkelijk aan voorbij dat op heden nog geen repatriëring heeft plaatsgevonden net omdat hij een verzoek om internationale bescherming met van rechtswege schorsende werking heeft ingediend.

De adjunct-commissaris wijst in de bestreden beslissing verder terecht op het volgende:

“Voorts is het weinig aannemelijk dat de Algerijnse autoriteiten, indien ze daadwerkelijk naar u op zoek zijn om u te straffen voor uw dienstweigering in 1989, u na uw repatriëring uit Frankrijk in 1996 al na één week weer lieten gaan (CGVS, p. 5 en 7). Gevraagd waarom u toen niet in de gevangenis werd opgesloten of werd gedwongen om uw legerdienst alsnog uit te voeren, stelt u dat er op dat moment een burgeroorlog gaande was en Algerije één grote puinhoop was. Toen de vraag werd herhaald om u de kans te geven dit opmerkelijke gegeven verder toe te lichten, geeft u aan dat u toen wel werd vrijgelaten, maar dat autoriteiten u controleerden en continu naar u op zoek bleven. U bleef continu uitnodigingen ontvangen om u aan te melden op het commissariaat waar u één à twee dagen werd vastgehouden voor u opnieuw kon beschikken. Ze stelden ook dikwijls vragen aan uw burens om te zien of u nog in het land was (CGVS, p. 9). Toen u erop werd gewezen dat die gang van zaken toch erg omslachtig is voor de Algerijnse autoriteiten en u nogmaals werd gevraagd waarom ze u niet meteen opsloten in de gevangenis, verklaart u plots dat uw vader, die bij de rijkswacht werkte, was tussengekomen en dat hij het was die ervoor gezorgd heeft dat u niet naar de gevangenis moest gaan (CGVS, p. 10). Dat u de interventie van uw vader niet meteen aanhaalde, maar pas nadat dezelfde vraag u drie keer werd gesteld en u erop werd gewezen dat uw antwoorden weinig aannemelijk waren, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verklaringen hieromtrent. Uw wijzigende verklaringen over dit cruciale element bevestigen het bedrieglijke karakter van uw verzoek om internationale bescherming.”

Verzoeker kan niet ernstig volhouden dat zijn rechten van verdediging worden geschonden omdat hij niet in staat zou zijn te reageren op bovenstaand motief van de bestreden beslissing dat het weinig aannemelijk is dat de Algerijnse autoriteiten, indien ze daadwerkelijk naar hem op zoek zijn om hem te straffen voor zijn dienstweigering in 1989, hem na zijn repatriëring uit Frankrijk in 1996 al na één week lieten gaan. In deze motivering wordt immers uitdrukkelijk gewezen op het feit dat verzoeker verklaard heeft zijn land van herkomst in 1989 te hebben verlaten om te ontsnappen aan de dienstplicht en tot op heden te vrezen dat hij daarom zal worden gestraft, zodat het in de lijn der verwachtingen ligt dat zijn autoriteiten hem bij terugkeer naar Algerije in 1996 dwingen zijn dienstplicht te vervullen en/of hem straffen voor zijn dienstweigering. Dat de door verzoeker beschreven gang van zaken hiervan danig afwijkt, is van aard de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te ondermijnen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op verzoekers wijzigende verklaringen over de reden waarom hij bij terugkeer naar Algerije in 1996 niet in de gevangenis werd opgesloten of gedwongen werd zijn legerdienst alsnog uit te voeren. Door in zijn verzoekschrift louter opnieuw te wijzen op het feit dat zijn vader rijkswachter was, zoals blijkt uit de door hem bijgebrachte stukken, en te herhalen dat hij is vrijgelaten na de tussenkomst van zijn vader, weerlegt verzoeker niet dat hij dit element pas heeft aangebracht nadat hem meerdere keren gevraagd werd naar een verklaring voor het feit dat hij al na één week werd vrijgelaten. Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zijn betoog dat de vraagstelling van de *protection officer* duidelijk verschillend was en het niet zo is *“dat verzoeker op dezelfde vraag meerdere en verschillende antwoorden zou hebben gegeven”*. In tegenstelling met wat verzoeker in zijn verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, blijkt uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud duidelijk dat de *protection officer* van meet af aan vroeg waarom verzoeker niet in de gevangenis werd gestoken of gedwongen werd om bij het leger te gaan, en niet louter waarom hij al na één week opnieuw werd vrijgelaten (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10).

De Raad wijst er bijkomend op dat verzoekers uitleg voor het feit dat hij bij zijn terugkeer uit Frankrijk in 1996 al na één week opnieuw werd vrijgelaten incoherent is in de mate dat hij enerzijds aanhaalt dat de autoriteiten heel goed wisten dat hij niet kon terugkeren naar Frankrijk, maar anderzijds stelt dat hij zich geregeld moest melden op het commissariaat en dat zijn burens bevestigden dat hij *“om te zien of ik nog in het land was”* (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9).

De adjunct-commissaris motiveert verder in de bestreden beslissing met redenen als volgt:

“Bovendien is het opmerkelijk dat u geen enkel document kan voorleggen om de door u voorgehouden vervolging door de Algerijnse autoriteiten te staven. Daarenboven blijkt u nauwelijks enige concrete pogingen te hebben ondernomen om zicht te krijgen op uw (huidige) situatie in Algerije en zijn uw verklaringen daarover erg vaag en weinig aannemelijk. U stelt dat alle problemen begonnen zijn toen u zich in 1989 niet hebt aangeboden voor de verplichte legerdienst. De Algerijnse autoriteiten, zo geeft u aan, zullen u dat nooit vergeven en blijven tot op heden uw familieleden lastig vallen met vragen over uw verblijfplaats (CGVS, p. 6 en 9). Gevraagd of er een arrestatiebevel tegen u is uitgevaardigd, stelt u dat u niet denkt dat u gezocht wordt in Algerije, maar dat de autoriteiten er wel voor zullen zorgen dat u problemen zal kennen als u terugkeert. Gevraagd of u een advocaat hebt gecontacteerd om zicht te krijgen op uw exacte situatie in uw

land van herkomst, antwoordt u ontwijkend dat u een schoonzus heeft die werkt op de griffie van de rechtbank en dat zij niets kon terugvinden. Maar zij waarschuwde u wel dat dat u daar niet op kon vertrouwen en dat de autoriteiten wachten op uw terugkeer om tot actie over te gaan (CGVS, p. 9). Gevraagd of u ooit een veroordeling hebt opgelopen omdat u zich in 1989 niet had aangediend, moet u toegeven dat u dit niet weet. U hebt ook nooit een advocaat gecontacteerd om dit uit te zoeken. U geeft daarover aan dat een advocaat inschakelen in Algerije geen gemakkelijke klus is en dat de Algerijnse overheid niet vergeleken mag worden met de Belgische (CGVS, p. 11). Uw verklaringen zijn echter niet aannemelijk. Dat u zelfs nooit hebt geprobeerd om via een advocaat te weten te komen of u al dan niet strafrechtelijk wordt vervolgd in Algerije, geeft blijk van een desinteresse in de door u naar voor gebrachte asielproblematiek die onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in uw hoofd."

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat er nog geen strafrechtelijke vervolging was opgestart en hij bijgevolg niet over documenten beschikt die hij zou hebben gekregen van de politie, dient te worden opgemerkt dat hij eerder verklaarde louter te denken dat hij in Algerije niet wordt gezocht (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Aangezien verzoeker geen stappen ondernomen heeft om zich via een advocaat te informeren over de stand van zaken wat betreft zijn beweerde problemen met zijn autoriteiten, kan verzoeker niet met stelligheid beweren dat er geen strafvordering tegen hem werd ingesteld. Verzoeker gaf ten andere tijdens zijn persoonlijk onderhoud aan niet te weten of hij ooit werd veroordeeld omdat hij zich niet had aangediend voor zijn legerdienst (*ibidem*, p. 11). Het feit dat hij dit eenmalig door zijn schoonzus, die op de griffie van een rechtbank zou werken, zou hebben laten nakijken en dat die niets kon terugvinden, overigens een loutere bewering, kan niet volstaan om aan te nemen dat verzoeker ernstige stappen ondernomen heeft om zich terdege te informeren over zijn situatie. Verzoeker acht het in zijn verzoekschrift niet verwonderlijk dat hij geen advocaat geraadpleegd heeft daar er niets is wat erop wijst dat hij op gerechtelijk niveau heden door de Algerijnse autoriteiten wordt gezocht of vervolgd. Echter, het loutere feit dat hij noch zijn familie tot op heden enige dagvaarding of dergelijke mochten ontvangen vanwege de Algerijnse gerechtelijke instanties, verhindert verzoeker niet om via derden bij de autoriteiten te informeren naar de actualiteit van zijn problemen, zoals nochtans redelijkerwijze van hem mag worden verwacht. Dat verzoeker dit tot op heden heeft nagelaten is ook naar het oordeel van de Raad een ernstige tegenindicatie voor het bestaan van een gegronde vrees in verzoekers hoofd.

Nog daargelaten dat het niet kan overtuigen dat, indien verzoeker daadwerkelijk tot op heden door de Algerijnse autoriteiten van spionage zou worden verdacht, zijn problemen zich zouden beperken tot het politionele niveau en de gerechtelijke autoriteiten inmiddels niet zouden zijn ingeschakeld, dient te worden vastgesteld dat van verzoekers herhaaldelijke confrontaties met de Algerijnse politie geen bewijsstukken voorliggen. Verzoeker argumenteert in zijn verzoekschrift *"dat de Algerijnse autoriteiten geen documenten zullen overhandigen waarin zij erkennen dat zij iemand zouden hebben geslagen"*, doch verzoeker legt evenmin enig bewijs voor van de oproepingen die hij meermaals zou hebben gekregen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift alsook ter terechtzitting de nadruk legt op het feit dat hij door de Algerijnse politie zou zijn gefolterd of geslagen, kan de Raad na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat dit niet duidelijk blijkt uit zijn eerdere verklaringen. Verzoeker verklaarde immers over zijn ondervraging na zijn terugkeer uit Frankrijk het volgende: *"Ze begonnen toen geweld te gebruiken of druk te zetten"* (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Op basis van deze vage bewoordingen, die door verzoeker niet nader werden gepreciseerd, kan niet blijken dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud duidelijk heeft aangegeven te zijn gefolterd of geslagen door de Algerijnse politie. Wat er ook van zij, aan deze vermeende foltering kan geen geloof worden gehecht in de mate dat verzoeker in gebreke blijft de concrete omstandigheden waarin hij daarvan het slachtoffer zou zijn geworden aannemelijk te maken.

Voorts laat verzoeker volgend motief van de bestreden beslissing, dat steun vindt in het administratief dossier, ongemoeid:

"Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden vervolging door de Algerijnse autoriteiten, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u in opdracht van die autoriteiten werd neergestoken in Skikda in 1998. Bovendien is het opvallend dat u die gebeurtenis tijdens het persoonlijk onderhoud linkte aan uw dienstweigering en daaropvolgende vlucht naar Frankrijk (CGVS, p. 10), terwijl u die gebeurtenis op het moment van uw verzoek om internationale bescherming expliciet niet aan de autoriteiten linkte en aangaf dat u er geen enkel idee van had waarom die mensen u hadden neergestoken (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5)."

Verzoeker betwist de in de bestreden beslissing opgenomen motivering met betrekking tot de door hem tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten niet en doet er derhalve geen afbreuk aan. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op het geheel van voorgaande motieven, die door verzoeker niet op dienstige wijze worden betwist, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers vrees om bij terugkeer naar zijn land van herkomst door de Algerijnse autoriteiten te worden geviséerd en vervolgd op beschuldiging van spionage omwille van zijn dienstweigering in 1989.

De Raad is van oordeel dat *in casu* niet hoeft te worden betwist dat verzoeker door de Algerijnse autoriteiten in 1996 ondervraagd is geweest over het bezoek van zijn toenmalige Franse vriendin in het kader van een onderzoek naar mogelijke spionage. Echter blijkt niet, en verzoeker betwist evenmin, dat deze feiten van die aard zijn dat zij kunnen worden beschouwd als daden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoekers algemeen en niet nader op zijn persoonlijke situatie betrokken betoog in zijn tweede middel dat het leven van gewone personen in Algerije volledig gecontroleerd wordt en dat de politiediensten iemand ongestraft kunnen folteren, alsook zijn algemene verwijzing naar "*de problemen ten gevolge van de burgeroorlog*", zijn *in casu* niet dienstig, net zomin als de door hem aangehaalde literatuur inzake de mensenrechtenschendingen in Algerije, de corruptie binnen politie en justitie en de folterpraktijken van de politionele diensten. Verzoeker kan niet volstaan met het aanhalen van algemene informatie aangaande de situatie in zijn land van herkomst om aan te tonen dat hij er werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke, gelet op de hoger gedane vaststellingen op grond waarvan geen geloof kan worden gehecht aan zijn persoonlijke problemen met de Algerijnse autoriteiten.

Waar verzoeker ter terechtzitting opmerkt dat hij al 36 jaar in Europa verblijft en geen familie meer heeft in, of banden meer heeft met, Algerije, dient te worden vastgesteld dat deze elementen geen verband houden met de door hem geuite vrees bij terugkeer. Dat verzoeker in zijn land van herkomst geen familie meer zou hebben is bovendien een loutere bewering die niet strookt met zijn eerdere verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken waaruit blijkt dat zijn vader en meerdere broers en zussen in zijn geboorteplaats Skikda wonen (AD, stuk 7, Verklaring DVZ, vragen 13A en 18), noch met zijn bewering dat zijn familie tot op heden gebeld wordt door mensen die willen weten waar hij is (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, 11).

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2.4.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, waarbij wordt geconcludeerd dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst dreigt te worden geviséerd door de autoriteiten, die hem van spionage zouden beschuldigen omwille van zijn weigering in 1989 om de dienstplicht te vervullen. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat de door verzoeker aangehaalde algemene informatie met betrekking tot de mensenrechtensituatie en de corruptie in zijn land van herkomst niet dienstig is om aan te tonen dat er wat hem betreft sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond, doch verzoeker blijft daartoe in gebreke, zoals blijkt uit hetgeen hoger, onder punt 3.2.3. is uiteengezet.

Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

3.2.4.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*". De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoonbaar is dat er in Algerije actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In het administratief dossier bevinden zich evenmin redenen om aan te nemen dat dit zo zou zijn.

3.2.4.3. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Algerije een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

3.2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin kan blijken dat de adjunct-commissaris een manifeste apperçiefout heeft gemaakt.

3.2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT